

Arrest

nr. 86 543 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2009 dient de verzoekende partij, van Iraakse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2009 en 15 april 2011 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2009 en actualisaties d.d. 20.10.2009 en 15.04.2011 die werden ingediend door :

D., S. D.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Irak

geboren te Faïda-Mossul op (...)1971

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 30.06.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd 20.04.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Betrokkene legt in een actualisatie d.d. 15.04.2011 een nieuw arbeidscontract d.d.11.04.2011 en 14.04.2011 voor en vraagt dat deze contracten in rekening kunnen worden gebracht. Echter, betrokkene had drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met de aanvraag van een arbeidskaart B, vanaf de datum van de aangetekende zending zijnde 30.06.2010, dus tot 30.09.2010. De hierboven vermelde arbeidscontracten dateren van 11.04.2011 en 14.04.2011, dus na de termijn van drie maanden die aan betrokkene werd toegestaan. Betrokkene diende zich binnen de periode van drie maanden tot het bevoegde Gewest te wenden met een nieuwe arbeidsovereenkomst. Het is aan betrokkene zelf om zijn dossier aan te vullen met alle nodige informatie. Het feit dat betrokkene 7 maanden en twee weken na het verlopen van deze termijn nieuwe arbeidscontracten overmaakt aan onze diensten, verandert niets aan de beslissing van het Vlaamse Gewest d.d. 20.04.2011. Betrokkene kan geen arbeidskaart voorleggen en aldus kan ook niet worden overgegaan tot een tijdelijke regularisatie van betrokkene.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands zou spreken, werkbereid is en gewerkt heeft, een vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.

Betrokkene beweert dat hij omwille van economische, humanitaire en veiligheidsredenen onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst. Betrokkene legt hier echter niet het minste bewijs van voor, loutere verklaringen kunnen hier niet volstaan. Betrokkene kan zich hier dan ook niet dienstig op beroepen.”

Op 7 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

♦ *Art.7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*
♦ *betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 01/03/2006.*
♦ *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10/01/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit eerste middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;*
- *SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN DE ZORGVULDIGHEIDPLICHT;*
- *SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.*

4.1.1.

Het is in casu noodzakelijk om alle feitengegevens nogmaals op een rijtje te zetten:

- 30 januari 2009: de verzoekende partij dient een regularisatieaanvraag in bij de verwerende partij;
- 10 oktober 2009: in het kader van de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 heeft de verzoekende partij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangevuld. De verzoekende partij heeft een arbeidscontract voor onbetaalde duur, uitgaande van de firma T. C.(...) SPRL te Anderlecht, aan zijn dossier toegevoegd (stuk 4);
- 30 juni 2010: aan de verzoekende partij wordt een machtiging tot verblijf toegekend voor één jaar, onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B (stuk 3);
- de verzoekende partij heeft stappen ondernomen teneinde een arbeidskaart B te bekomen;
- het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie heeft een onderzoek gestart naar de werkgever T. C.(...) SPRL;
- 11 februari 2011: schriftelijke bevestiging dat het aanvraagdossier van de verzoekende partij nog steeds in onderzoek is bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie (stuk 5);
- 15 april 2011: de raadvrouw van de verzoekende partij heeft een email verstuurd naar het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, waarin vermeld werd dat de firma, waarvoor de verzoekende partij een arbeidscontract had ingediend, overgenomen werd (stuk 6). Een nieuw arbeidscontract werd toegevoegd (stuk 7). De verwerende partij werd hiervan tevens op de hoogte gebracht;
- 20 april 2011: telefonische bevestiging van het hoofd van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie dat er een negatieve beslissing werd genomen, aangezien de werkgever, de firma T. C.(...) SPRL te Anderlecht, niet deugt (ondermeer: inspectie ter plaatse was negatief, de werkgever antwoordde niet op de brieven), tevens bevestiging van de ontvangst van de stukken van 15 april 2011;
- 26 juli 2011: negatieve beslissing van de verwerende partij met verwijzing naar de beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie dd. 20 april 2011 (stuk 1).

4.1.2.

Bij dit feitenrelaas dienen er toch wat bedenkingen gemaakt te worden.

Vooreerst is er een lange periode over gegaan tussen het voegen van de (eerste) arbeidsovereenkomst aan het dossier door de verzoekende partij (dd. 10 oktober 2009) en de beslissing van de verwerende partij dat een verblijfsvergunning zal worden afgeleverd, voor zover de verzoekende partij op basis van het gevoegde arbeidscontract een arbeidskaart B kan bekomen (dd. 30 juni 2010). In een periode van 9

maanden staat het bedrijfsleven en de arbeidsmarkt niet stil. De waarde van een aangeboden arbeidscontract daalt naar verloop van tijd.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat het onderzoek bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie heel erg lang heeft geduurd, namelijk eveneens meer dan 9 maanden (30 juni 2010 tot en met 20 april 2011), vooraleer een beslissing werd genomen. Dat dit onderzoek zo lang heeft aangesleept, is niet aan de verzoekende partij te wijten. Het is de eigen beslissing geweest van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie om een dusdanig grondig onderzoek te verrichten (stuk 5). Dat er een achterstand is bij de behandeling van de dossiers bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie kan evenmin aan de verzoekende partij verweten worden.

In deze laatste lange periode van meer dan negen maand werd het bedrijf T. C.(...) SPRL te Anderlecht, alwaar de verzoekende partij reeds bijna 18 maanden eerder een arbeidsovereenkomst had bekomen, overgenomen (cf. schrijven van de raadvrouw van de verzoekende partij, stuk 6).

Gelet op deze omstandigheid, die zich voordeed buiten de wil van de verzoekende partij, heeft de verzoekende partij de nodige inspanningen gedaan teneinde een nieuwe arbeidsbetrekking te vinden. De verzoekende partij heeft op 11 april 2011 een arbeidscontract voor onbepaalde duur gekregen van het bedrijf R.(...) BVBA (stuk 7). Zowel het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie als de verwerende partij werden hiervan op de hoogte gebracht.

4.1.3.

Het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie aanvaardt dit nieuwe arbeidscontract niet, aangezien in het uitvoeringsbesluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen m.b.t. de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers de volgende voorwaarde wordt gesteld: "om ontvankelijk te zijn dient de aanvraag om arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst ingediend worden binnen de drie maanden na datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken " (stuk 8).

Bij deze stelling dient vooreerst opgemerkt te worden dat de verzoekende partij de aanvraag wel degelijk heeft ingediend binnen de drie maanden na de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat de initiële aanvraag van de verzoekende partij het arbeidscontract bij de firma T. C.(...) SPRL te Anderlecht betrof, is irrelevant. In het voornoemde uitvoeringsbesluit staat immers niet vermeld dat tijdens de procedure voor de bevoegde gewestelijke dienst, zijnde het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, een nieuw arbeidscontract niet zou kunnen aanvaard worden.

Indien niet aanvaard wordt dat de wetgever het toelaat om tijdens de procedure voor het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie een ander arbeidscontract voor te leggen, dient er niettemin op gewezen te worden dat de verzoekende partij wel nog in de mogelijkheid zou zijn geweest om binnen de termijn van drie maanden een nieuwe arbeidsbetrekking te zoeken en te vinden, indien het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie sneller tot een beslissing was gekomen betreffende de 'initiële' werkgever van de verzoekende partij, namelijk de firma T. C.(...) SPRL te Anderlecht.

4.1.4.

Aan de verzoekende partij werd een arbeidskaart B geweigerd, omwille van het feit dat de potentiële werkgever van de verzoekende partij, die in oktober 2009 een arbeidscontract aan de verzoekende partij had beloofd, niet deugde.

Op het ogenblik dat de verzoekende partij ging solliciteren bij de firma T. C.(...) SPRL te Anderlecht, wat leidde tot het arbeidscontract dd. 10 oktober 2009, kon onmogelijk voorspeld worden dat (1) deze firma het niet zo nauw nam met de sociale regelgeving en dat (2) deze firma zou overgenomen worden, waardoor de waarde van het aangeboden arbeidscontract tot nul werd herleid. De verzoekende partij kon deze twee feitengegevens niet voorspellen, noch voorkomen.

Alle omstandigheden die zich hebben voorgedaan die resulteerden tot een negatieve beslissing, hebben zich voorgedaan buiten de wil van de verzoekende partij.

Daarenboven heeft de verzoekende partij de scheefgelopen situatie proberen recht te trekken, door op zoek te gaan naar een nieuw werkgever en door een nieuw arbeidscontract voor te leggen (stukken 6 en 7).

4.1.5.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het dossier van de verzoekende partij.

De specifieke omstandigheden tonen echter heel uitdrukkelijk aan dat de verzoekende partij geen enkele invloed heeft gehad om de negatieve evoluties in zijn dossier (lange beslissingstermijn, langdurig

onderzoek, initiële werkgever werd overgenomen en deugde niet) en dat de verzoekende partij uitermate werkbereid is (nieuw arbeidscontract).

Het beperkt verblijf weigeren aan de verzoekende partij, niettegenstaande de persoonlijke inspanningen van de verzoekende partij, is niet redelijk.

4.1.6.

Op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen, verbleef de verzoekende partij meer dan vijf jaar ononderbroken in België (sinds januari 2006).

Niettegenstaande de verzoekende partij zich in zijn regularisatieaanvraag expliciet op punt 2.8.B. van de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 heeft beroepen, toch mag minstens verwacht worden dat de verwerende partij, bij het afwijzen van de neergelegde arbeidsovereenkomst, de andere criteria van de regeringsinstructies aftoetst.

De verwerende partij heeft dit echter nagelaten.

De verzoekende partij had zich expliciet op punt 2.8.B. beroepen, aangezien hij uitging van de veronderstelling dat het neergelegde arbeidscontract zou aanvaard worden en dat hij op basis van het voorgelegde arbeidscontract een arbeidskaart, gepaard gaand met een tijdelijk verblijfsrecht, zou ontvangen.

Daarenboven had de verzoekende partij nooit gedacht dat dergelijke procedures zo lang zouden duren.

De verzoekende partij kan zich echter eveneens beroepen op punt 2.8.A. van de regeringsinstructies van 19 juli 2009, gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België.

De verzoekende partij verblijft al sinds januari 2006 ononderbroken in België. Het langdurig ononderbroken verblijf van de verzoekende partij in België staat vast.

4.1.7.

Het doel van de regularisatiecampagne mag niet uit het oog worden verloren.

Er dient geoordeeld te worden in de geest van de regularisatiecampagne.

Personen die reeds lange tijd op het Belgische grondgebied vertoeven en duurzaam verankerd zijn omwille van tewerkstelling en een sterke integratie, dienen geregulariseerd te worden.

De tewerkstelling is belangrijk om te vermijden dat vreemdelingen niet ten laste zouden komen van de maatschappij.

De verzoekende partij is in de mogelijkheid om onverwijld aan de slag te gaan bij de werkgever R.(...) BVBA (stuk 7). De verzoekende partij zal zo zijn steentje bijdragen aan de Belgische economie.

Het langdurig ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar kan tevens niet uit het oog verloren worden.”

blijkt dat de verzoekende partij wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het billijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de zij niet voldoet aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie daar zij een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, dient voor te leggen, doch ingevolge een schrijven van het Vlaams Gewest blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat de verwerende partij niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, in hoofdzaak daar de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak uitdrukkelijk aantonen dat zij enerzijds geen enkele invloed heeft gehad om de negatieve evoluties in haar dossier (lange beslissingstermijn, langdurig onderzoek, initiële werkgever werd overgenomen en “deugde niet”) en zij anderzijds werkbereid is (nieuwe arbeidscontracten). Daarnaast meent de verzoekende partij nog dat de verwerende partij bij deze motivering van de bestreden beslissing de andere criteria van de regeringsinstructie, meer bepaald het criterium 2.8A - waaraan de verzoekende partij tevens stelt te voldoen gezien zij voorhoudt meer dan vijf jaar ononderbroken in België te verblijven – niet heeft afgetoetst. Deze voorwaarden een arbeidskaart B dienen voor te leggen, dan wel gedurende een bepaalde periode op een ononderbroken wijze in België te verblijven, kaderen in de criteria 2.8B en 2.8A zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van de criteria 2.8A en 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke

handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

2.2 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS